

Jesu Kristi uppenbarelse – nummer sjutton

Att väcka de torra benen till liv: en kallelse till renhet och tro i väntans tid

Jeff Pippenger

2023-11-17

De torra ben som ligger döda på gatan och hör ”rösten” av honom som ropar i öknen, gör det därför att Hjälparen har kommit, till uppfyllelse av Jesu löfte att sända honom. Vid milleriternas första besvikelse kom milleriterna till förståelse av att de befann sig i dröjsmålstiden i liknelsen om jungfrurna.

”De besvikna såg i Bibeln att de befann sig i dröjsmålstiden och att de med tålamod måste vänta på synens uppfyllelse. Samma bevis som hade föranlett dem att vänta sin Herre år 1843 ledde dem att förvänta honom år 1844.” Spiritual Gifts, band 1, 153.

De som har förebildats genom milleriterna upprepar erfarenheten av den första besvikelsen, och när de gör det måste de förstå att också de befinner sig i dröjsmålstiden i liknelsen om jungfrurna. Det är endast Hjälparens inflytande som gör det möjligt för dem att se denna sanning. Denna insikt, frambringad av Hjälparen, framställs genom den första profetia som Hesekiel fick befallning att förkunna för dalen med de torra, döda benen.

Åter sade han till mig: Profetera över dessa ben och säg till dem: Ni förtorkade ben, hör Herrens ord. Så säger Herren Gud till dessa ben: Se, jag skall låta ande komma in i er, så att ni får liv. Jag skall fästa senor på er och låta kött växa ut på er och bekläda er med hud och ge er ande, så att ni får liv. Och ni skall inse att jag är Herren. Så profeterade jag såsom jag hade blivit befalld. Och medan jag profeterade, hördes ett dån, och se, det uppstod en skakning, och benen fogade sig samman, ben till ben. Och när jag såg, se, då kom senor och kött på dem, och huden övertäckte dem. Men det fanns ingen ande i dem. Hesekiel 37:4–8.

”Ljudet” representerar den helige Ande. Vid den tidpunkten behöver jungfrurna inse att de befinner sig i dröjsmålstiden. De bibliska anvisningarna om vad de besvikna måste göra när de inser att de befinner sig i dröjsmålstiden är rikliga. Jeremia lär att de aldrig får återvända till ”bespottarnas församling”, vilken i budskapet till Filadelfia är Satans synagoga. De måste också skilja det dyrbara från det usla. Det dyrbara i kontrast till det usla har en dubbel betydelse.

Jag lärde mig själv denna profetiska åtskillnad för många år sedan, när jag gjorde en tillämpning av William Millers dröm. Jag definierade med rätta juvelerna som sanningar ur Guds ord och de oäkta juvelerna som förvanskade läror. Därefter påpekades det för mig att James White också hade gjort en tillämpning av William Millers dröm, och i sin tillämpning identifierade han juvelerna som Guds trogna folk och de oäkta juvelerna som de falska bekännarna av sanningen. När jag undersökte vad James White hade undervisat om drömmen, insåg jag att vi båda hade rätt. Juvelerna kan representera Guds trogna, och de förfalskade juvelerna de otrogna, men juvelerna kan också representera sanningarna i Guds ord och de förfalskade juvelerna kan vara falska läror. James White tillämpade Millers dröm på den historia som James White då levde i, men jag hade

närmat mig drömmen som de sista dagarnas historia. Tillsammans visar de två tillämpningarna att människor blir vad de tror, och om de väljer att hålla fast vid villoläror, kommer de att sopas ut genom fönstret av mannen med smutsborsten, tillsammans med de läror som de har blivit förknippade med. Vi är vad vi äter.

När de besvikna finner att de befinner sig i dröjsmålets tid, skall de enligt Jeremia skilja det dyrbara från det värdelösa.

”Hur kommer det sig att människor som ligger i krig med Guds regering kommer i besittning av den vishet som de stundom uppvisar? Satan själv blev undervisad i de himmelska salarna, och han har kunskap om både gott och ont. Han blandar det dyrbara med det usla, och det är detta som ger honom makt att bedra. Men eftersom Satan har klätt sig i himmelsk strålgång, skall vi då ta emot honom som en ljusets ängel? Frestaren har sina ombud, utbildade enligt hans metoder, inspirerade av hans ande och lämpade för hans verk. Skall vi samverka med dem? Skall vi ta emot hans ombuds verk såsom väsentliga för vinnandet av en utbildning?”
Ministry of Healing, 440.

Det dyrbara och det usla representerar sanning och villfarelse. Det representerar också två slags människor.

”Likväl står Guds fasta grund, och den har detta insegel: Herren känner dem som tillhör Honom. Och: Var och en som nämner Kristi namn må avstå från orättfärdighet. Men i ett stort hus finns inte bara kärll av guld och silver, utan också av trä och lera; och några är till heder, andra till vanheder.’ Det ’stora huset’ representerar församlingen. I församlingen kommer såväl de usla som de dyrbara att finnas. Nätet som kastas i havet samlar både gott och ont.”
Review and Herald, 5 februari 1901.

Jeremia fick befallning om att, om han ville vända om, måste han avskilja sig från de oförståndiga jungfrurna, och han måste också avskilja sig från de oförståndiga jungfrurnas felaktiga läror. De etthundrafyrtiofyra tusen är de som kommer in i fullkomlig enhet. Jeremia representerar det verk som de, vilka är kallade att förseglas genom Hesekiels andra budskap om de fyra vindarna, måste utföra, om de skall vara Guds ”mun”, när synen talar. Synen talade i den milleritiska historien när domen kom, och den talar i de etthundrafyrtiofyra tusens historia när jordens vilddjur talar och den tredje vens dom kommer. Då upphöjs de som har fullbordat det verk som betecknas av Jeremia till Guds väktare.

När Herren sänder Hjälparen för att väcka de besvikna ur deras död, anger Han ett reningsverk som de måste fullborda om de ska vara Hans talesmän i söndagslagskrisen. Jesaja instämmer i Jeremias råd.

Hur ljuvliga är inte på bergen hans fötter som kommer med glädjebud, som förkunnar frid, som kommer med glädjebud om det goda, som förkunnar frälsning, som säger till Sion: Din Gud regerar! Dina väktare skall höja rösten; tillsammans skall de jubla, ty de skall se det med egna ögon, när Herren återupprättar Sion. Brist ut i glädje, sjung tillsammans, ni Jerusalems öde platser; ty Herren har tröstat sitt folk, han har återlöst Jerusalem. Jesaja 52:7–9.

De som ”bär glädjebud” och som ”förkunnar frid och frälsning” höjer ”sina röster tillsammans”, ty de ”skola se öga mot öga”.

”Några få andra visades mig såsom förenande sitt inflytande med dem jag har nämnt, och tillsammans gör de vad de kan för att dra bort från kroppen och orsaka förvirring; och deras inflytande bringar Guds sanning i vanrykte. Jesus och heliga änglar för upp och förenar Guds folk till en tro, för att de alla må ha ett sinne och en mening. Och medan de förs in i trons enhet, för att se lika på de allvarliga, viktiga sanningarna för denna tid, är Satan verksam för att motarbeta deras framåtskridande. Jesus verkar genom sina redskap för att samla och förena. Satan verkar genom sina redskap för att skingra och söndra. ’Ty se, jag skall giva befallning, och jag skall sålla Israels hus bland alla folk, såsom säd sållas i ett såll; likväl skall inte det minsta korn falla på jorden.’

”Gud prövar och rannsakar nu sitt folk. Karaktären utvecklas. Änglar väger det moraliska värdet och för ett troget register över alla människobarns gärningar. Bland Guds bekännande folk finns fördärvade hjärtan; men de skall prövas och befinnas. Den Gud som läser allas hjärtan skall dra fram i ljuset mörkrets dolda ting, där de ofta minst anas, så att de stötestenar som har hindrat sanningens framåtskridande må undanröjas, och Gud må ha ett rent och heligt folk att förkunna sina stadgar och domar.

”Vår frälsnings Hövding leder sitt folk steg för steg, renar och gör dem skickliga för förvandlingen, och lämnar efter sig dem som är benägna att dra sig bort från kroppen, som inte vill låta sig ledas och som är nöjda med sin egen rättfärdighet. ’Om nu det ljus som är i dig är mörker, hur stort är då inte mörkret!’ Ingen större villfarelse kan bedra det mänskliga sinnet än den som förmår människor att hysa en självsäker ande, att tro att de har rätt och är i ljuset, medan de drar sig bort från Guds folk, och deras omhuldade ljus är mörker.” Testimonies, band 1, 332, 333.

Uttrycket ”förkunnar goda nyheter” upprepas två gånger i avsnittet hos Jesaja för att identifiera historien om Midnattsropet, liksom de verser som leder fram till Jesajas beskrivning av den enhet som åstadkoms när det dyrbara skiljs från det usla.

Vakna, vakna; ikläd dig din styrka, du Sion; ikläd dig dina högtidskläder, du Jerusalem, den heliga staden; ty hädanefter skall inga oomskurna och orena mer komma in i dig. Skaka stoftet av dig; res dig och sätt dig, du Jerusalem; lös dig från banden om din hals, du fångna dotter Sion. Jesaja 52:1, 2.

Jeremia representerar dem i den första besvikelsen som inser att de befinner sig i dröjsmålstiden. Jesaja befäller dessa samma personer att ”vakna, vakna”. De vaknar och kommer slutligen fram till en punkt där det inte längre ska finnas några oomskurna och orena i Guds församling, ty de kommer att ha fullbordat arbetet med att skilja det dyrbara från det usla. ”Herren vill att hans församling skall renas, innan hans domar på ett mera påtagligt sätt skall falla över världen.”

”Vi närmar oss hastigt avslutningen av denna jords historia. Änden är mycket nära, långt närmare än många antar, och jag känner mig manad att enträget framhålla för vårt folk nödvändigheten av att uppriktigt söka Herren. Många sover, och vad kan sägas för att väcka

dem ur deras köttsliga slummer? Herren vill ha sin församling renad, innan hans domar på ett mer påtagligt sätt ska drabba världen.

”Men vem kan uthärda hans ankomstdag, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en guldsmeds eld och som valkares såpa. Och han skall sitta såsom den som smälter och renar silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet.”

”Kristus skall avlägsna varje skenbar täckmantel. Ingen sammanblandning av det äkta med det falska kan bedra honom. ”Han är såsom en guldsmeds eld”, som skiljer det dyrbara från det usla, slaggen från guldets.

”Liksom leviterna är Guds utvalda folk avskilt av honom för hans särskilda verk. Varje sann kristen bär prästerliga kännetecken. Han hedras med det heliga ansvaret att inför världen representera sin himmelske Faders karaktär. Han skall noggrant ge akt på orden: ’Var därför fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.’”

”Men för er som fruktar mitt namn skall Rättfärdighetens Sol gå upp med läkedom under sina vingar; och ni skall gå ut och växa till såsom stalluppfödda kalvar. Och ni skall trampa de ogudaktiga under fötterna; ty de skall vara aska under era fotsulor på den dag då jag gör detta, säger HERREN Sebaot.

”Tänk på min tjänare Moses lag, den som jag gav honom befallning om på Horeb för hela Israel, med stadgarna och domsluten. Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med förbannelse.” Review and Herald, 8 november 1906.

De som håller fast vid falska läror kommer att skiljas ut i den historia som börjar med ”rösten” som ropar i öknen. De som vägrar att tillåta Guds skapande kraft att frambringa en personlig helgad erfarenhet, kommer att skiljas från ”guldets” i den historia som börjar med ”rösten” som ropar i öknen. De kommer att förbli laodiceér, just vid den punkt där Laodicea övergår i Filadelfia.

Verket att skilja det dyrbara från det usla är nästan helt och hållet förbundets sändebuds verk, han som kommer plötsligt för att rena Levi söner, men vi måste delta.

Därför, mina älskade, såsom ni alltid har varit lydiga, inte endast såsom när jag var hos er, utan nu ännu mer i min frånvaro, så arbeta med fruktan och bävan på er egen frälsning. Ty det är Gud som verkar i er både vilja och gärning, efter sitt goda behag. Gör allting utan knot och tvister, för att ni må vara oklanderliga och rena, Guds barn utan förebråelse mitt i ett vrängt och förvänt släkte, bland vilka ni lyser såsom ljus i världen. Filipperbrevet 2:12–15.

Jeremia fick befallning att skilja det dyrbara från det usla, om han önskade vara Guds språkrör i den kommande domen. Det faktum att Jeremia hörde Guds råd till honom visade att Hjälparens närvaro redan stod till buds, om han valde att ta sig an uppgiften.

”Verket att vinna frälsning är ett verk i samarbete, en gemensam handling. Samverkan skall äga rum mellan Gud och den ångerfulle syndaren. Detta är nödvändigt för att rätta principer

skall formas i karaktären. Människan skall göra allvarliga ansträngningar för att övervinna det som hindrar henne från att nå fullkomlighet. Men hon är helt beroende av Gud för framgång. Mänsklig ansträngning är i sig själv inte tillräcklig. Utan hjälp av gudomlig kraft förmår den ingenting. Gud verkar och människan verkar. Motstånd mot frestelsen måste komma från människan, som måste hämta sin kraft från Gud. På den ena sidan finns oändlig vishet, medlidande och kraft; på den andra svaghet, syndfullhet, fullständig hjälplöshet.

”Gud önskar att vi skall äga herravälde över oss själva. Men Han kan inte hjälpa oss utan vårt samtycke och vår medverkan. Den gudomliga Anden verkar genom de krafter och förmågor som givits människan. Av oss själva förmår vi inte bringa våra avsikter, önskningar och böjelser i harmoni med Guds vilja; men om vi är ”villiga att göras villiga”, skall Frälsaren uträtta detta för oss, ”så att vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig mot kunskapen om Gud och tar varje tanke till fånga under lydnaden mot Kristus.” 2 Korinthierbrevet 10:5.” Apostlagärningarna, 482.

De tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva, när de torra benen ligger döda på gatan, är en symbol för en ”öken”, och en ”öken” representerar de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. Vid slutet av de tre och en halv dagarnas förskingring skall de som är kallade att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen ”vakna” och ”skaka stoftet av sig”. Syster White säger: ”Herren vill att hans församling skall renas, innan hans domar på ett mer påtagligt sätt skall falla över världen.”

I samband med en ”renad församling” hänvisar hon till Jeremias åtskiljande process, som avlägsnar det ”dyrbara från det odugliga”. Hon förbinder den också med Malaki kapitel tre, där en budbärare bereder vägen för förbundets budbärare. Den budbärare som bereder vägen är Jesajas ”en röst som ropar i öknen”. Förbundets budbärare är Kristus, som förbereder sig att ingå förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen, som ”liksom” ”leviterna” ”avskiljs av honom för hans särskilda verk”. Hon identifierar dem sedan som präster och citerar Jesus, som säger: ”Var därför fullkomliga, såsom er Fader i himmelen är fullkomlig.”

Det finns en reningsprocess som markeras vid slutet av dröjsmålets tid, ty Herren har ett särskilt verk som de etthundrafyrtiofyra tusen skall fullborda, och han skall ha en renad församling innan ”hans domar skall falla mer märkbart över världen”. Hans domar är redan i världen, men vid söndagslagen börjar ”Guds förödande domar” att falla.

Dessa domar är en ”nådens tid för dem som aldrig har känt sanningen”. Men i dessa domar finns ingen nåd för dem som inte ville gå in i den nödvändiga reningsprocessen. De ”domar” som ”faller på ett mer påtagligt sätt” betecknar domar som är tecken. De utgör en signal, och den helige Ande använder det kaos och den förvirring som åstadkoms genom dessa domar för att markera en åtskillnad mellan dem som håller ”den falska vilodagen” och dem som ”samvetsgrant håller Herrens sabbat”, ty detta är det enda sätt på vilket ”världen kan varnas”. De domar som är tecken utgör den bakgrund som den helige Ande använder för att leda Guds barn, som ännu befinner sig i Babylon, till att känna igen baneret för de etthundrafyrtiofyra tusen.

Men syster White hänvisar inte bara till Malaki, kapitel tre; hon inbegriper också de avslutande verserna i Malakis bok, kapitel fyra, och hänvisar återigen till den ”röst” som skulle bereda vägen för förbundets budbärare. Dessa avslutande verser handlar inte om beredelsen för förbundets budbärare; de handlar om att komma ihåg Mose lag och om att fädernas hjärtan vänds till barnen och barnens till fäderna. ”Rösten” bereder först för Kristus, såsom förbundets budbärare, att plötsligt komma till sitt tempel och rena sitt besvikna folk som har blivit väckt, så att de må fullborda banérets verk. Därefter behandlar Malaki en annan aspekt av ”röstens” verk.

Han ”skall vända fädernas hjärta till barnen och barnens hjärta till deras fäder”, och Han skall utföra detta verk i relation till den lag som gavs vid Horeb. Elia, som också är Jesajas ”röst”, skall identifiera Guds folks synder. Detta är en del av reningsprocessen. Det finns endast en definition av synd, nämligen överträdelsen av den lag som gavs vid Horeb. Johannes Döparen var Elia, och hans verk innefattade just detta moment.

Vid den tiden trädde Johannes Döparen fram och predikade i Judeens öken och sade: Omvänd er, ty himmelriket är nära. Ty det är om honom som det är sagt genom profeten Esaias: En röst ropar i öknen: Bered Herrens väg, gör hans stigar raka. Och samme Johannes hade sin klädnad av kamelhår och ett läderbälte om sina höfter, och hans föda var gräshoppor och vildhonung. Då gick Jerusalem och hela Judeen och hela landet omkring Jordan ut till honom och lät döpa sig av honom i Jordan, medan de bekände sina synder. Men när han såg många av fariseerna och sadduceerna komma till hans dop, sade han till dem: Ni huggormars avföda, vem har varnat er för att fly undan den kommande vreden?

Bär därför fram frukt som är värdig omvändelsen. Och tänk inte att ni kan säga inom er: Vi har Abraham till fader. Ty jag säger er att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. Och redan är yxan satt till trädens rot; därför blir vart och ett träd som inte bär god frukt nedhugget och kastat i elden. Jag döper er visserligen med vatten till omvändelse; men han som kommer efter mig är mäktigare än jag, och jag är inte värdig att bära hans skor. Han skall döpa er med den Helige Ande och med eld. Han har sin kastskov i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan; men agnarna skall han bränna upp med outsläcklig eld. Matteus 3:1–12.

Johannes Döparen kom till den ”öken” som hör till de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva, ty alla profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde. Han förde fram ett budskap om att omvända sig från synden, ty himmelriket var nära, liksom Jesu Kristi uppenbarelse öppnas när ”tiden är nära”. Johannes Döparen åskådliggör ”röstens” verk, ty enligt Jesus var han också den Elia som skulle komma.

Ty alla profeterna och lagen har profeterat intill Johannes. Och om ni vill ta emot det, så är han Elias, den som skulle komma. Den som har öron att höra, han höre. Matteus 11:13–15.

Jesus identifierar att Johannes Döparens profetiska identitet var ett prov. Han säger uttryckligen: ”om ni vill ta emot det”. Sedan uppmuntrar Jesus sina lärjungar att ta emot det genom att säga: ”Den som har öron att höra med, han höre.” Höra vad? Han må höra vem rösten är som kommer till Bibelns sista öken och bereder vägen för förbundets budbärare att förbereda de

ett hundrafyrtiofyra tusen till att utföra ett särskilt verk under en tid av Guds signaldomar.

Johannes bar ”en klädnad av kamelhår och ett läderbälte om sina länder; och hans mat var gräshoppor och vildhonung.” Hans ”mat” var Islams budskap, ty ordet ”gräshoppor” representerar islam, och honung är Guds ord, som var sött i hans mun. Det ljuva budskap han åt handlade om den ”vilda” arabiska åsnan, den allra första symbolen för islam i Skrifterna. Det ljuva budskapet om Islams vilda arabiska åsna, som också representeras av ”gräshoppor”, var även invävt i hans klädnad, ty kameler är ytterligare en symbol för islam. Det är inte en förvrängning av ordet ”gräshoppor” att använda det som en symbol för islam, även om den föda Johannes åt syftade på johannesbrödträdet och inte på insekterna. Ordet ”gräshoppor” är en symbol för islam, och Johannes framställde inte ätandet av någon fysisk föda; hans kost var en symbol för det profetiska budskap som han hade ätit.

Hans gördel var den ”profetia” som framställs i Habackuk. Denna profetia sammanför den första besvikelsen, jungfrurnas väntetid och adventismens grundvalar så som de framställs på de heliga kartorna. Habackuk var det profetiska bälte som band samman alla dessa sanningar.

Ty synen gäller ännu för den bestämda tiden, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Se, den som är uppblåst har ingen rättskaffens själ i sig; men den rättfärdige skall leva genom sin tro.
Habackuk 2:3, 4.

Det profetiska budskap som såsom en gördel band samman de budskap som utgör ”röstens” varning, är liknelsen om jungfrurna i relation till den syn som dröjde, men skulle tala. Midnattsropets syn åstadkommer en åtskillnad mellan den usle, vars ”själ är uppblåst”, och den dyrbare, som rättfärdiggörs genom tro. Rättfärdiggörelse genom tro är den gördel som ”rösten” bär.

Och rättfärdighet skall vara bältet kring hans länder, och trofasthet bältet kring hans höfter.
Jesaja 11:5.

När den ”röst som ropar i öknen” som hörde till besvikelsen kom, efter besvikelsen den 18 juli 2020, var hans budskap detsamma som det hade varit sedan den 11 september 2001. Det budskapet från den Elia som skulle komma, till de väntande, besvikna, döda, torra benen, är att islam är de ”uppenbara domarna”, vilka utgör bakgrunden för att Guds andra barn i Babylon skall lära sig rättfärdighet.

Den rättfärdiges väg är rättskaffenshet; du, den högst rättvise, gör den rättfärdiges stig jämn. Ja, på dina domars väg, o Herre, har vi väntat på dig; vår själs längtan står till ditt namn och till åminnelsen av dig. Med min själ har jag längtat efter dig i natten; ja, med min ande i mitt innersta söker jag dig tidigt; ty när dina domar går fram över jorden, lär sig världens inbyggare rättfärdighet. Jesaja 26:7–9.

Johannes Döparen, som var den Elia som skulle komma, är ”rösten” i ”öknen” under de tre och en halv dagarna i Uppenbarelsebokens elfte kapitel. Hans verk innefattar att identifiera adventismens fjärde och sista generation, vilkas själar är upphöjda och som förtröstar på sina fäders andliga arv,

men anar att Guds vrede står för dörren. De är den fjärde generationen, ty de har fullt ut framträtt som en generation som är Kristi raka motsats. De är en huggorms-yngel, men de hänvisar alltså till sin fader Abraham för att hävda att de i själva verket är Lammets generation. Lammets generation är Petrus' utvalda släkte; det är de som följer Lammet varthelst det går.

Johannes framställde uppenbarligen synderna hos dem som kom för att höra hans budskap, ty de omvände sig och blev döpta. Han upplyste dem också om att det finns En som skulle komma efter honom, som grundligt skulle rensa sin loge. Denne person är förbundets budbärare; han är "smutsborstmannen" som sopar de förfälskade mynten och juvelerna ut genom fönstret och återställer de ursprungliga juvelerna, vilka då lyser tio gånger klarare än de gjorde när William Miller leddes av änglar i arbetet med att samla de ursprungliga juvelerna i den första ängels rörelse.

Johannes döparen var rättfram i sitt fördömande av den laodiceiske adventistens förtröstan på sin fader Abraham, ty den kommande Elia skulle vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna. Principen om den bibliska tillämpningen av det första och det sista kommer till uttryck i detta verk, men där finns också botemedlet för dem som befinner sig i ett skingrat tillstånd, i fiendens land, döda i öknen. De måste erkänna sina synder och sina fäders synder och omvända sig. I samband med att de erkänner sina synder och fädernas synder måste de också medge att de inte hade vandrat med Herren under perioden av öknen på tre och en halv dag. Vidare måste de medge att Gud inte vandrade med dem under den historien.

Och de av er som blir kvar skall försmäktas i sin missgärning i sina fienders länder; också i sina fäders missgärningar skall de försmäktas tillsammans med dem. Om de då bekänner sin missgärning och sina fäders missgärning, med den trolöshet varmed de har varit trolösa mot mig, och att de också har vandrat mig emot, och att också jag har vandrat dem emot och fört dem in i deras fienders land; om då deras oomskurna hjärtan blir ödmjukade, och de då antar straffet för sin missgärning: då skall jag komma ihåg mitt förbund med Jakob, och också mitt förbund med Isak, och också mitt förbund med Abraham skall jag komma ihåg; och jag skall komma ihåg landet. 3 Moseboken 26:39–42.

Förbannelsen kom därför att de inte kom ihåg landets sabbater.

Johannes Döparen, som var den Elia som skulle komma, var en förebild för den "röst" i öknen under de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva. Han skulle leda de döda, förtorkade benen att "komma ihåg" Moses lag vid Horeb, och om de gjorde det, då skulle förbundets budbärare "komma ihåg" deras fäders förbund. Men endast om de bekände sina synder, sina fäders synder, och, än mer förödmjukande, noggrant angav de överträdelser genom vilka "de hade brutit troheten mot" Gud.

De skulle också behöva erkänna att de hade vandrat "i strid" med Gud och att Gud hade vandrat "i strid" med dem.

De skulle också behöva inse att de var de döda torra benen på gatan i Uppenbarelseboken elva, ty de måste medge att Gud hade fört dem in i fiendens land, och fiendens land är döden.

Enligt Johannes Döparen skulle de också behöva besvara frågan om vem den ”röst” är som ropar i ”öknen”, ty Johannes frågade: ”Vem har varnat er att fly undan den kommande vreden?”

Vi kommer att fortsätta behandla dessa ämnen i nästa artikel.

”Guds tjänare får befallningen: ’Ropa med full hals, håll inte tillbaka, höj din röst som en basun och förkunna för Mitt folk deras överträdelse och för Jakobs hus deras synder.’ Herren säger om detta folk: ’De söker Mig dagligen och har sin lust i att lära känna Mina vägar, såsom ett folk som hade gjort rättfärdighet.’ Här är ett folk som bedrar sig självt, självrättfärdigt och självtillfredsställt, och tjänaren får befallningen att ropa med full hals och visa dem deras överträdelser. I alla tidsåldrar har detta verk utförts för Guds folk, och det behövs nu mer än någonsin tidigare.” Testimonies, band 5, 299.